

COMENÇA EL CICLE «B»

TEMPS D'ADVENT

PRIMERA LECTURA Is 63,16b-17; 64,1.2b-8:

Tu, Senyor, ets el nostre pare, el teu nom de sempre és «El nostre redemptor». Senyor, per què ens extravies dels teus camins i endureixes el nostre cor perquè no et tema? Torna't per amor als teus serfs i a les tribus de la teva heretat. ¡Tant de bo esquincessis el cel i baixessis, fonent les muntanyes amb la teva presència! Vas baixar i les muntanyes es van fondre amb la teva presència. Mai oïda va sentir ni ull va veure un Déu, fora de tu, que fes tant pel que espera en ell. Surts a la trobada de què practica la justícia i es recorda dels teus camins. Estaves irat i nosaltres vam fracassar: aparta les nostres culpes i serem estalvis. Tots érem impurs, la nostra justícia era un drap tacat; tots ens marciem com a fullatge, les nostres culpes ens arrabassen com el vent. Ningú invocava el teu nom ni s'esforçava per aferrar-se a tu; perquè ens ocultaves el teu rostre i ens entregaves al poder de la nostra culpa. I, no obstant això, Senyor, tu ets el nostre pare, nosaltres l'argila i tu el terrisser; som tots obra de la teva mà.

Salm 79, 2-3.15-16.18-19:

Senyor, Déu nostre, restaura'ns, que brilli el teu rostre i ens salve.

Pastor d'Israel, escolta, tu que guies Josep com un ramat; tu que estàs assentat entre querubins, resplendeix davant Efraïm, Benjamí i Manassés; desperta el teu poder, i vine en el nostre auxili!

Oh Déu Sebaot, torna't ja, des dels cels mira i veu, visita a aquesta vinya, cuida-la, a ella, la que va plantar la teva destra!

Estigui la teva mà sobre l'home de la teva destra, sobre el fill d'Adam que per a tu vas enfortir.

Ja no tornarem a apartar-nos de tu; ens donaràs vida i el teu nom invocarem.

SEGONA LECTURA : 1ª CO, 3-9:

La gràcia i la pau de part de Déu, el nostre Pare, i del Senyor Jesucrist siguin amb vosaltres. En la meva Acció de Gràcies a Déu us tinc sempre presents, per la gràcia que Déu us ha donat en Crist Jesús. Perquè per ell heu estat enriquits en tot: en el parlar i en el saber: perquè en vosaltres s'ha provat el testimoni de Crist. De fet, no teniu cap do, vosaltres que espereu la manifestació del nostre Senyor Jesucrist. Ell us mantindrà ferm fins al final, perquè no tinguin de què acusar-vos en el tribunal de Jesucrist Senyor Nostre. Déu us va cridar a participar en la vida del seu Fill, Jesucrist Senyor Nostre. I ell és fidel!

EVANGELI : MARC 13, 33-37:

Va dir Jesús als seus deixebles: «Mirau, vigila: perquè no sabeu quan és el moment. Tant es val que un home que se'n va anar de viatge, i va deixar casa seva i va donar a cadascun dels seus criats la seva tasca, encarregant al porter que vetllés. Vetlleu llavors, perquè no sabeu quan vindrà l'amo de la casa, si al capvespre, o a mitjanit, o al cant del gall, o a l'alba: no sigui que vingui inesperadament i us trobi adormits. El que us dic a vosaltres, ho dic a tots: Vetllau!»

PUNTS D'ATENCIÓ PEL TEMPS DE L'ADVENT

ADVENT : un temps nou que ens fa girar els ulls vers la vinguda del Senyor i desvetlla la nostra esperança:

- Un temps litúrgic propi de la tradició occidental:

Les Esglésies de l'Orient no tenen un equivalent a l'Advent. Simplement tenen uns dies de preparació al Nadal.

La paraula Advent ve del llatí "Adventus", que significa "adveniment", vinguda" (pròxima de Nadal): naixement, però també arribada d'un sobirà; significat pròxim a Epifania: manifestació. Així som convidats a deixar-nos iniciar ritualment a llegir i a viure la nostra història com el lloc d'un infantament:

l' infantament del Món nou inaugurat amb la vinguda de Jesús en nostra carn, la seva passió, la seva mort, la seva resurrecció i l'enviament de l'Esperit, i que apareixerà (tornarà) un dia, al final dels temps, en la llum del seu Retorn gloriós, el seu darrer Adveniment.

L'Advent, el temps de l'esperança:

Sigui quina sigui la violència dels xocs rebuts o qüestionats, res no pot alterar la nostra esperança i desestabilitzar la nostra responsabilitat humana i apostòlica.

La temptació pot ser deixar-se endur per la morositat o al replec inquiet, personal o institucional, per la raó de la duració de certs conflictes o de la desproporció de les seves conseqüències. Enmig de la dificultat, es fa més necessari mirar cap a munt, amb una confiança intacta en les nostres capacitats de ser l'Església de l'acolliment, en un món en canvi fort i contrastat. Nosaltres som i serem, en aquesta societat, l'Església de la Pentecosta amb les portes obertes més amplament obertes del que havíem pensat i previst.

Enmig de la crisi total que travessa el món, avui no és ja un sol home, creient o increient, que no cridi, en el fons de la seva ànima, una llum que li mostri el sentit i una sortida als capgiraments de la terra. Mai, pot ser, des de l'any I de l'era cristiana, la humanitat no s'ha trobat tan desferrada de les seves formes passades, més neguitosa pel seu futur, més disposada a rebre un Salvador". Aquestes paraules escrites per Teilhard de Chardin el 1940, no us sembla que són d'una cridanera actualitat?

ADORA Y CONFIA

*"No te inquietes por las dificultades de la vida,
por sus altibajos, por sus decepciones,
por su porvenir más o menos sombrío.
Quiere lo que Dios quiere.*

*Ofrécele en medio de inquietudes y dificultades
el sacrificio de tu alma sencilla que, pese a todo,
acepta los designios de su providencia.*

*Poco importa que te consideres un frustrado
si Dios te considera plenamente realizado;
a su gusto.
Piérdete confiado ciegamente en ese Dios
que te quiere para sí.
Y que llegará hasta ti, aunque jamás le veas.
Piensa que estás en sus manos,
tanto más fuertemente cogido,
cuanto más decaído y triste te encuentres.*

*Vive feliz. Te lo suplico.
Vive en paz.
Que nada te altere.
Que nada sea capaz de quitarte tu paz.
Ni la fatiga psíquica. Ni tus fallos morales.
Haz que brote, y conserva siempre sobre tu rostro
una dulce sonrisa, reflejo de la que el Señor
continuamente te dirige.*

*Y en el fondo de tu alma coloca, antes que nada,
como fuente de energía y criterio de verdad,
todo aquello que te llene de la paz de Dios.*

*Recuerda:
cuanto te reprima e inquiete es falso.
Te lo aseguro en nombre de las leyes de la vida
y de las promesas de Dios.
Por eso, cuando te sientas
apesadumbrado,
triste,
adora y confía...*

P. TEILHARD DE CHARDIN

2. Un nou temps per posar-se a l'escolta de la Bona Nova de la Paraula de Déu.

Idèntiques els tres anys, les lectures reunides en el leccionari de l'Advent tenen, d'un any a l'altre, punts comuns, marquen etapes semblants.

+ El primer diumenge, deixant-nos entreveure el terme de la història (discurs sobre el final del temps), ens crida, cada any, a la vigilància.

+ El segon, entra en escena Joan Baptista, el Precursor cridant a preparar el camí del Senyor. El Vetlau del primer diumenge s'ha de fer realitat en actuar i situar-se en un misteri, el de la trobada amb Aquell que ve.

+ El tercer diumenge amb la seva tonalitat particular d'alegria, designa: **LA NOSTRA ESPERANÇA, és ALGÚ; el seu nom: JESÚS.**

+ El quart diumenge en fi, quan ja és a prop el Nadal, anuncia QUI ÉS AQUEST JESÚS. Els anuncis profètics, la presència de Maria en els evangelis, els textos de Sant Pau introdueixen en el Misteri del Nadal.

• ELS EVANGELIS D'AQUEST TEMPS DE L'ADVENT

Només els texts del primer i segon diumenge seran presos de S. Marc, l'evangelista de l'any B.

Al primer diumenge, l'anunci, a Marc 13, 33-37, de la vinguda del Senyor al final del temps, amb la paràbola de l'home que se'n va de viatge donant tot poder als seus servents i fixant a cadascú el seu treball, imatge d'un Déu que creu en l'home. Vetlau, vigilau, insisteix Jesús, perquè no sabeu el dia que arribarà el moment.

Al segon diumenge, prenem l'inici de l'evangeli de S. Marc que declara obert el temps de l'acompliment de la promesa i traça un itinerari de fe: Comença la Bona Nova de Jesucrist, el Fill de Déu. I és també l'entrada en escena de Joan Baptista que realitza el que anunciava el profeta Isaïes: Preparau el camí al Senyor, i crida a la conversió.

Al tercer diumenge, s'aixeca de bell nou davant dels nostres ulls la fascinant figura de Joan Baptista. Com autèntic testimoni de la Llum, s'amaga, desapareix davant d'Aquell de qui n'anuncia la vinguda: Jo no som el Messies, i revela: Enmig de vosaltres aquell que no coneixeu.

Finalment, al quart diumenge, la promesa feta a David, d'un Déu – amb- nosaltres, pren cos en el si de la Verge Maria, promesa en matrimoni amb un home de la casa de David. És l'evangeli de l'anunciació... Concebràs i tindràs un fill, que anomenaràs Jesús... el _Senyor Déu li donarà el trono de David son pare, regnarà sobre la casa de Jacob i el seu regne no tindrà fi.

Model de creient, imatge de l'Església, Maria respon a l'àngel: *Vet aquí la esclava del Senyor: que es faci en mi segons la teva paraula .*

- Les primeres lectures (a excepció de la diumenge 4t.) són preses d'Isaïes, el profeta de l'Advent.

Al primer diumenge, el text profètic ens dirigeix, en la pregària, vers el Senyor, nostre Pare i nostre Redemptor, a qui direm, confessant els nostres pecats: Vine! Ah! Si tu esqueixassis els cels, si baixassis". La imatge del gerrer model·lant l'argila, amb la qual el text s'acaba, evoca una nova creació (Is 63-63)

Els salm 79 ens fa cantar en eco, amb una insistència plena de confiança: *Pastor d'Israel... vine....vine.... interveniu....*

Al segon diumenge, el llibre de la Consolació d'Israel, passant amb audàcia del futur al present, ens convida, a la crida del missatger que PORTA BONES NOTÍCIES: Aquí teniu el vostre Déu, a preparar el camí del Senyor. UN NOU ÈXODE es dibuixa molt més meravellós que el primer (Is. 40, 1-11).

El salm 84 ens fa cantar, en resposta a aquesta Bona Nova: La salvació és a prop dels qui el temen, i la glòria habitarà al nostre país.

Al tercer diumenge, ressona en l'assemblea cristiana la veu del Servent de Déu sobre qui reposa l'Esperit i que ha estat consagrat per la unció. La seva missió: portar la BONA NOVA ALS POBRES, curar els qui tenen el cor ferit, anunciar als presoners l'alliberament, als captius la llibertat (Is 61, 1-11)

El Càntic de Maria, el Magnificat, ens convida a donar gràcies, en present, ara, per aquesta Bona Nova: omlpe de béns els pobres...ha protegit Israel, el seu servent.

Al quart diumenge, acollim en el llibre de Samuel, la promesa feta pel Senyor: DÉU AMB TU, al rei David, per boca del profeta Natan: El Senyor mateix et construirà una CASA... la teva casa i la teva reialesa (el teu trono) subsistirán per sempre....

El Salm 88 ens fa cantar la fidelitat de Déu que ha realitzat la promesa feta a David en Jesús, Rei – Messies, el trona del qual, subsistirà com el cel..

- Les segones lectures són preses de Pau (1, 3 i 4 diumenges I i de Pere (2 diumenge), apòstols de l'Advent.

Aquests fragments dels escrits apostòlics, els tres primers diumenges , dibuixen ELS TRETOS CRACTERÍSTIC d'una comunitat que posa la seva fe i la seva esperança en el Crist:

- la vigilància (1 diumenge.: 1Cor 1, 3-9)
- la paciència, en l'espera del Retorn del Senyor (2 diumenge: 2 Pere 3, 8-14)
- l'alegria en la pregària (3er. Diumenge: 1 Tes 5, 16-24)
- mentre que el 4t diumenge Rm 1, 16-28 ens convidarà a la contemplació del MISTERI amagat en el silenci dels segles.... però ara manifestat ... fet conèixer a totes les nacions.

PUNTS D'ATENCIÓ PEL PRIMER DIUMENGE DE L'ADVENT

L'ESGLÉSIA, EN L'ESPERA D'AQUELL QUI VE.....

Es prepara per celebrar Nadal:

Unes lectures que ens criden a vetllar activament en l'espera ardent de la Trobada amb el Senyor.

+ Segurs de l'amor de Déu, "el nostre Pare i el nostre Redemptor", que ve sempre a l'encontre de l'home desfigurats pel pecat, per fer una nova creació (nosaltres som l'argila, vós el terrisser) . primera lectura, el suplicam que ens vengui a salvar i condueixi el seu ramat pel camí que mena a la vida (Salm 79)

+ Plens d'acció de gràcies, com Pau, per la iniciativa graciosa (gratuïta) de Déu (fidel... que ens ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill, Jesucrist, nostre Senyor, romanguem sòlidament fins al final , esperant el seu Retorn (segona lectura)

+ Meravellats per la confiança que ens dóna el nostre Senyor, ell que ha donat tot poder als seus servents i ha fixat a cadascun el seu treball, responguem sense retard, amb una espera atenta el seu Retorn: Vetlau, doncs, perquè no sabeu quan vindrà el vostre Senyor... A tots us dic: Vetlau (Evangeli).

LA TAULA DE LA PARAULA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Aquest text és una pregària, una lamentació col·lectiva en un temps de gran desarrelament. Retornats a la seva terra després d'un llarg exili a Babilònia, el poble de Déu, afrontat a les dificultats insuperables del present, es fa les preguntes més radicals: què se n'ha fet de la promesa de Déu? Perquè el seu silenci? Serà insensible als sofriments del seu poble? L'haurà oblidat?

Per açò comença amb una CONFESSIÓ DE FE en la fidelitat sense falla i en l'amor eficaç de Déu, al qual se li donen dos noms:

El nostre Pare: un títol rar a l'Antic T.;

El nostre Redemptor: el redemptor (el "goel" en hebreu), és a Israel, aquell que es fa més proper, el parent, d'algú que pateix, que està en dificultat, per ajudar-lo i prendre la seva defensa.

Pare i Redemptor, Déu no para de revelar-se com a tal des dels orígens, als patriarques, passant per l'alliberament de l'esclavitud d'Egipte, fins al recent retorn de l'exili.

Açò es continua

Primer amb **el PLANT** i els seus perquè?

I la seva CRIDA a una intervenció divina: *Retornau... Ah si esqueixassiu els cels, i ens vinguéssiu a trobar...*

Ve, aleshores, el MEMORIAL de les intervencions de Déu en la història passada, present i futura del seu poble + ha baixat

+ ve a trobar amb el qui fa la justícia com no retornarà?

EL RECONeixEMENT DEL PECAT

Després

+ que embruta, desseca, emporta....

+ i compromet les relacions de l'home amb Déu:

* ningú invocaria el vostre nom, ningú es desvetllaria per recórrer a vós

* ens havies amagat el vostre rostre

I s'acaba amb un retorn a la **CONFESSIÓ DE FE** del començament, dirigida

* a aquell que és el nostre Pare

* aquell que és el terrisser (el gerrer): el Déu que als orígens (Gn 2, 7)), ha modelat l'home de la pols de la terra i li insuflà l'alè de vida, i que és capaç de fer néixer una nova creació.

2,7 Entonces Yavé Dios formó al hombre con polvo del suelo, e insufló en sus narices aliento de vida, y resultó el hombre un ser viviente.

L'assemblea cristiana que acull avui aquesta paraula sap que Déu ha respost a la "carta" de súplica del profeta. Ha esqueixat els cels en el baptisme de Jesús al Jordà (Mc 1, 10); en el seu Fill, ha vingut entre els seus per salvar-los. I aquell que ha vingut, és també aquell que ve avui, i que vindrà, retornarà gloriós.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

Una pregària en la que es remarcaran

+ els NOMS significatius donats a Déu: vós sou el nostre pare, el nostre- redemptor...

+ nosaltres som l'argila i vós, el terrisser

remarcant la trasbalsadora misericòrdia de Déu: però enmig de tot, Senyor, sou el nostre pare....

el CONSTRATS entre la

la súplica: ah si esquiçassi els cels i baixàssi....

i el memorial de les intervencions de Déu: vós veníeu a trobar els qui feien el bé....

(a vegades una lectura com aquesta feta a dues veus, si està ben preparada, podria permetre tastar-ne millor la riquesa i descobrir-ne l'actualitat)

El salm 79, en ressò a la pregària d'Isaïes 63, ens fa combregar amb la súplica d'un poble que, en la foscor de la dificultat i de la desgràcia (la vinya del Senyor devastada), es dirigeix a Déu que és el seu Pastor (Escoltau... resplendiu... veniu... retornau-nos, desvetllau... mirau... visitau): que ens faci retornar a ell, que el canviï els nostres cors: aleshores la vida renaixerà!

SEGONA LECTURA 1 Cor 1, 3-9

El text d'aquest diumenge és de les primeres línies de la primera carta de Pau a la jove i turbulenta comunitat cristiana de Corint agitada per discussions internes.

Després de la salutació habitual, que pren aquí la forma de salutació litúrgica: *Us desig que la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist el Senyor.*

Pau rellegeix el passat i dóna gràcies per la manera com els cristians de Corint han acollit l'Evangelí: el testimoni que donau de Crist s'ha refermat tant entre vosaltres...

Dirigint-se vers el futur, el Retorn del Senyor Jesús, que ells viuen esperant que es manifesti, i que alguns creuen que és imminent i per açò es desfan de les seves responsabilitats i feines.

Els retorna a lo que està a punt de succeir en el Present:

+ en Jesús. Ells han rebut tota riquesa, la de la Paraula i la del coneixement de Déu;

+ en ell no els manca cap mena de do;

+ és ell que els mantindrà fermes fins a la fi, fidels al Déu fidel que els ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector s'esforçarà en distingir bé:

L'adreça inicial: germans

I la salutació litúrgica : *Us desig que la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist el Senyor.*

L'acció de gràcies de Pau pels cristians de Corint: Sempre beneesc Déu per vosaltres... per tots els dons rebuts en Crist Jesús:

Pensant en la gràcia que us ha donat en Jesucrist.

Del tot us ha enriquit

+ tot do de la paraula

+ i de coneixement.

L'exhortació final

Ell us mantindrà fidels fins a la fi....

Déu és fidel.....

APROFUNDIR L'EVANGELI

S'esperaria lògicament que s'obris l'evangeli de Mar, l'evangeli de l'any B, pel seu començament. Ja que, paradoxalment – però açò il·lumina singularment el sentit d'aquest Advent en el que entrem-, nosaltres n'inauguram avui la lectura començant-lo pel final... o quasi: pel "discurs sobre el final", al qual seguirà immediatament el relat de la Passió.

L'ocasió d'aquest discurs és la pregunta angoixosa que fan els deixebles a l'anunci de la destrucció del Temple de Jerusalem. Aportant les paraules de Jesús dirigida als seus. Marc les reactualitza dirigides als seus lectors:

Lectors d'ahir, els destinataris immediats del seu evangeli, que ja coneixen o coneixeran, anys tràgics (el 64 la persecució de Neró; el 66 la revolta a Palestina; el 70, la presa i destrucció de Jerusalem pels exèrcits de Titus), i haurà d'aprendre a viure la durada de l'espera d'un Retorn del Senyor que ells creuen imminent;

Lectors d'avui i de tots els temps, fins el Retorn de Jesús, a qui ell anuncia, aclarint la seriositat del present que ells viuen, que la història marxa vers un compliment; que la fi, és Algú venint al nostreencontre; que aquest final porta un nom: Jesús identificat amb el Fill de l'home.

Eludint les preguntes sobre el "quan" – el secret del Pare – i del "com", Jesús exhorta els seus deixebles a viure el present en un compromís humil i confiat, en una vigilància activa: Estigueu atents, (literalment en grec: obriu l'ull) vetlau. No sabeu quan vindrà el temps decisiu (quan arribarà el moment, diu la traducció de la BIC).

I que il·lustra amb una darrera i breu paràbola: de l'home que parteix a fer un viatge –enfora sens dubte? I que confia les seves tasques als servents, i recomana al porter que vetlli. La insistència sobre la incertesa del moment (no es sap quan serà el moment; v. 33; s'ha d'esperar un retorn de cop, imprevist, desconegut, la paràbola està tota al servei d'una única i mateixa consigna: Vetlau!

Lluny de ser anecdòtica, les indicacions cronològiques que segueixen estan carregades de sentit ja que, conforme a manera romana de dividir la nit en quatre vigílies, aquestes es refereixen a quatre moments de la Passió ben propera. Quatre moments on, precisament, els deixebles no han sabut vetllar, és a dir no solament a resistir fisiològicament al son, sinó a la manera de encarar una arribada inesperada.

Al vespre: l'hora en que Jesús prediu la traïció de Judes i anuncia les negacions de Pere (14, 17-31).

A mitja nit: l'hora en que Jesús, en agonia a l'hort de Getsemaní, invita els seus a Vetllar i, per tres vegades, els troba adormits. Vetllau i regau, els diu, per no caure en temptació (14, 32-42).

Al cant del gall: l'hora de la negació de Pere, al pati del palau del gran sacerdot (14, 66-72).

Al matí: l'hora en que Jesús, abandonat pels seus deixebles, és entregat a Pilat pel Sanedrí.

Retornant amb una tal insistència sobre la consigna del Mestre: Vetllau, en la vigília de la seva Passió, l'evangelista Marc vol exhortar els seus germans i germanes, d'ahir, d'avui i de demà, a no deixar-se vèncer per l'endormiscament, el descoratjament, sinó a mantenir-se en vetlla per acollir aquell que aquell la vinguda del qual sempre és present, i que, un dia, retornarà gloriós. Ja que en el present, en la humil realitat quotidiana, que es duu a terme el misteri del seu retorn.

L'important, finalment, sembla dir-nos el Jesús de Marc, és menys el "**quan**" o el "**moment**" del final, sinó el "**qui**" de la Vinguda final, i en la vigilància activa, en el quotidià, que la vinguda del Fill de l'home crida creients.

14,14 y allí donde entre, decid al dueño de la casa: "El Maestro dice: ¿Dónde está mi sala, donde pueda comer la Pascua con mis discípulos?"

14,15 El os enseñará en el piso superior una sala grande, ya dispuesta y preparada; haced allí los preparativos para nosotros.

14,16 Los discípulos salieron, llegaron a la ciudad, lo encontraron tal como les había dicho, y prepararon la Pascua.

14,17 Y al atardecer, llega él con los Doce.

14,18 Y mientras comían recostados, Jesús dijo: Yo os aseguro que uno de vosotros me entregará, el que come conmigo.

14,19 Ellos empezaron a entristecerse y a decirle uno tras otro: ¿Acaso soy yo?

14,20 El les dijo: Uno de los Doce que moja conmigo en el mismo plato.

14,21 Porque el Hijo del hombre se va, como está escrito de él, pero ¡ay de aquel por quien el Hijo del hombre es entregado! ¡Más le valdría a ese hombre no haber nacido!

14,22 Y mientras estaban comiendo, tomó pan, lo bendijo, lo partió y se lo dio y dijo: Tomad, este es mi cuerpo.

14,23 Tomó luego una copa y, dadas las gracias, se la dio, y bebieron todos de ella.

14,24 Y les dijo: Esta es mi sangre de la Alianza, que es derramada por muchos.

14,25 Yo os aseguro que ya no beberé del producto de la vid hasta el día en que lo beba nuevo en el Reino de Dios.

14,26 Y cantados los himnos, salieron hacia el monte de los Olivos.

14,27 Jesús les dice: Todos os vais a escandalizar, ya que está escrito: Heriré al pastor y se dispersarán las ovejas.

14,28 Pero después de mi resurrección, iré delante de vosotros a Galilea.

14,29 Pedro le dijo: Aunque todos se escandalicen, yo no.

14,30 Jesús le dice: Yo te aseguro: hoy, esta misma noche, antes que el gallo cante dos veces, tú me habrás negado tres.

14,31 Pero él insistía: Aunque tenga que morir contigo, yo no te negaré. Lo mismo decían también todos

14,32 Van a una propiedad, cuyo nombre es Getsemaní, y dice a sus discípulos: Sentaos aquí, mientras yo hago oración.

14,33 Toma consigo a Pedro, Santiago y Juan, y comenzó a sentir pavor y angustia.

14,34 Y les dice: Mi alma está triste hasta el punto de morir; quedaos aquí y velad.

14,35 Y adelantándose un poco, caía en tierra y suplicaba que a ser posible pasara de él aquella hora.

14,36 Y decía: ¡Abbá, Padre!; todo es posible para ti; aparta de mí esta copa; pero no sea lo que yo quiero, sino lo que quieras tú.

14,37 Viene entonces y los encuentra dormidos; y dice a Pedro: Simón, ¿duermes?, ¿ni una hora has podido velar?

14,38 Velad y orad, para que no caigáis en tentación; que el espíritu está pronto, pero la carne es débil.

14,39 Y alejándose de nuevo, oró diciendo las mismas palabras.

14,40 Volvió otra vez y los encontró dormidos, pues sus ojos estaban cargados; ellos no sabían qué contestarle.

14,41 Viene por tercera vez y les dice: Ahora ya podéis dormir y descansar. Basta ya. Llegó la hora. Mirad que el Hijo del hombre va a ser entregado en manos de los pecadores.

14,42 ¡Levantaos! ¡vámonos! Mirad, el que me va a entregar está cerca.

14,66 Estando Pedro abajo en el patio, llega una de las criadas del Sumo Sacerdote

14,67 y al ver a Pedro calentándose, le mira atentamente y le dice: También tú estabas con Jesús de Nazaret.

14,68 Pero él lo negó: Ni sé ni entiendo qué dices, y salió afuera, al portal, y cantó un gallo.

14,69 Le vio la criada y otra vez se puso a decir a los que estaban allí: Este es uno de ellos.

14,70 Pero él lo negaba de nuevo. Poco después, los que estaban allí volvieron a decir a Pedro: Ciertamente eres de ellos pues además eres galileo.

14,71 Pero él, se puso a echar imprecaciones y a jurar: ¡Yo no conozco a ese hombre de quien habláis!

14,72 Inmediatamente cantó un gallo por segunda vez. Y Pedro recordó lo que le había dicho Jesús: Antes que el gallo cante dos veces, me habrás negado tres. Y rompió a llorar.

MATERIALS PER PREPARAR LA CELEBRACIÓ

Acte penitencial

Veniu a alliberar-nos, Príncep de la Pau! Senyor, teniu pietat!

Veniu a justificar-nos, rebrot de justícia!

Veniu a aixecar-nos, Fill de l'Altíssim!

Veniu a il·luminar-nos, Llum del món!

Veniu a renovar-ho tot, Jesús, Fill de Déu

O també

Senyor Jesús, vós que heu vingut llum que il·lumina les nostres tenebres.

Oh Crist, vós que veniu avui, Llum que guia els nostres passos.

Senyor, vós que vindreu gloriós, Llum manifestant la veritat dels nostres cors.

LA TAULA DE LA PARAULA

Introducció a les lectures

1. lectura:

¿Entrar en el temps de l'Advent, no és primer dirigir-nos a Déu, el nostre Pare, que, a pesar del seu aparent silenci, no para de venir al nostre encontre per fer de nosaltres unes noves criatures en el seu Fill?

2 lectura:

En tost de mantenir passiu el cristià, en tost de fer-lo enfora de les seves responsabilitats, l'espera de la vinguda del Senyor el condueix a prendre's seriosament el temps present.

PROFESSIÓ DE FE

Tots nosaltres, que esperam que es reveli nostre Senyor Jesucrist, proclamem la fe i l'esperança de l'Església.

PREGÀRIA UNIVERSAL

Poble de gent que vetlla, esperant el Retorn del Senyor Jesús, reunim en una mateixa pregària tots els nostres germans.

R/ Veniu, Senyor Jesús!

1. Com un poble que vetlla, us pregam pels creients que s'enfonsen en la nit del descoratjament i del dubte i us deim: Veniu, Senyor Jesús!
2. Com un poble que vetlla, us pregam per tots aquells que s'enfonsen en la nit del sofriment i de la dificultat, i us deim:
3. Com un poble que vetlla, us pregam per tots aquells que s'esforcen en la construcció d'un món més fraternal, i us deim:

4. Com un poble que vetlla, us pregam per tots els qui vetllen en la fe i caminen a la vostra llum, us pregam:
5. Com un poble que vetlla, us pregam per tots els qui resplendeixen l'esperança, en un món desencantat, i us deim:
6. Com un poble que vetlla, us pregam per aquells que resisteixen en l'esperança enmig de la foscor de la dificultat, i us deim:
7. Com un poble que vetlla (petició per la comunitat local..) i us pregam:

Vós que no parau de venir al nostreencontre, Senyor Jesús, us suplicam: Manteniu el nostres cors en vetlla, fins el dia que vindreu gloriós i els nostres rostres seran transfigurats per la claror del vostre rostre pels segles dels segles.

LA TAULA DE L'EUCARISTIA

Prefaci del diumenge

La pregària III posa bé l'accent sobre la dimensió escatològica de la reunió cristiana.

([escatològico](#)¹, *ca.* (De *escatología*¹). **1. adj.** Pertenciente o relativo a las postrimerías de ultratumba.

La pregària III pels infants....

Ritus de la Comunió

Al Parenostre

Ell és el nostre Pare, el nostre Redemptor: aquest és el seu nom per sempre. Tal com ens ha ensenyat el nostre salvador gosam dir:

Invitació a la comunió

Anunciam la seva mort fins que torni. Mirau l'Anell de Déu...

Postcomunió

El vostre Regne és a prop, Déu i Pare nostre. Feis de nosaltres una gent que vetlli i es mantenguin fermes fins al final en l'Esperança de l'Esperit. A vós, les nostres alabances, pel vostre Fill estimat, pels segles dels segles.

ENVIAMENT

Gent que vetlla al cor del món, anau-vos en la Llum i en la Pau de Crist!

Pels qui demanaven els cants, teniu als cantorals l'apartat de l'Advent.